

Mt 2,10-18 Vraždění neviňátek

1. čtení: Žalm 8

Kázání: Mt 2,10-18 ...Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců....

Bratři a sestry,

já vím. A cítím to, myslím si, dost podobně jako vy. Jestli je v té naší svaté knize něco šíleného, brutálního a hnusného, tak tohle. Jestli je něco, co se naprosto vymyká našemu slušnému, bezpečnému a spořádanému životu zde ve střední Evropě, v české republice na začátku 21. století, tak je to tohle. Jestli se něco kurňa nehodí k Vánocům, tak je to tohle. A jestli se něco hodí z té Bible vynechat, nemluvit o tom, nekázat o tom v kostele 28. prosince, 3 dny po Vánocích, tak je to tohle. No a já to z té Bible přečet a už to nejde vzít zpátky. Co teď s tím?

Nebojte se, nejsem v hluboké depresi, ani nejsem fascinován násilím. Jenom mi přijde fér v tom čtení Bible, v tom čtení světa, i dnešního, nepřeskakovat, nepřikrášlovat, nepřivírat oči. A nejenom mně. Je to poctivou součástí církevní tradice číst právě tuto neděli příběh o betlémských neviňátkách. Dokonce i ta známá Betlémská kaple, kde tak slavně kázal ten náš mistr Jan Hus, ta se nejmenuje Betlémská kvůli větší slávě Ježíšova místa narození. Ona je zasvěcena právě Těm miminkům, která ty první Vánoce nepřežila. Skutečná víra je ta, která obstojí ve skutečném světě ve skutečném životě. Jinak je to jenom berlička, jenom kulturní obohacení, jenom jedna z cest ke spokojenějšímu životu. A je mi líto, ale život s Ježíšem Kristem prostě není a nemá být spokojenější. Má být pravdivější a skutečnější. Ano, v radosti, v lásce, v odpuštění, ale i v soucitu, v pláči s plačícími.

Není ale na místě spolu s Ivanem Karamazovem zařvat z plných plic do černého mlčenlivého nebe, že nic nemůže odůvodnit utrpení dítěte? A že, jestli tohle je cena za spásu světa, raději vracím Bohu svou vstupenku? Ano, je to na místě. Přesně tyhle city ta betlémská událost vyvolá v každém soucitném člověku. Má ale tento postoj svoji stinnou stranu. Pod vlivem těchto citů se stanu mlčící většinou, která toleruje svině Herodesova typu v tomto světě. Pod vlivem těchto rychlých a silných citů opustím dobro, vzdám se ho a stanu se součástí zla.

Zkusme na chvíli ovládnout city, zkusme ještě chvíli počkat. Třeba existuje jiná cesta, než složení zbraní v cynismu, skepsi nebo nezájmu. Zkusme se ještě chvíli ptát. Jakto, že v tom vánočním příběhu vůbec čteme i tento rozměr Vánoc? Proč a k čemu? Proč nezůstat u pastýřů, andělů, hvězdiček a roztomilého Ježíška v pleníčkách položeného v jesličkách? Prostě proto, že to není celá pravda. A já jako křesťan jsem zván ke konfrontaci s celou pravdou. Jenom v celé pravdě je dobro skutečně dobrem a víra skutečně vírou a láska skutečně láskou.

Máme tu před sebou krále Heroda, zvaného Velikého. V dějepise je znám díky tomu, že nechal přestavět Jeruzalémský chrám. Navíc to byl schopný vojevůdce a administrátor, důležitý spojenec římské říše. Tolik dějepis. Vlastně nám z toho může vyjít trochu jako otec vlasti. Veliký politik, který se také zasazoval o rozvoj duchovního života, nechal přece postavit kostel. Součástí té jeho politiky ale taky byla krutost. Nechal povraždit, koho jen šlo. Včetně členů vlastní rodiny, když si myslel, že by mohli ohrozit jeho nároky na moc. Vyvraždění betlémských chlapců do stáří dvou let, i když to není historicky doložitelné odjinud než právě z Matoušova evangelia, přesně zapadá do jeho stylu politiky.

Herodes ale není jedinou postavou. Zkusme se nenechat fascinovat jeho zrůdností. Zkusme ho nenechat, aby překřičel ty ostatní. Jsou tu přece ještě ti mudrcové z východu. Mágové. Nejspíš pohaní jak poleno. Do kostela nechodí, Otčenáš se nemodlí, naši víru nevyznávají. A přece jdou stovky a stovky kilometrů, aby se pokorili před miminkem Ježíšem. Nechtějí z toho nic mít. Nechtějí víc moci, víc peněz, spokojenější život. Naopak, chtějí dát dary. Chtějí se poklonit, pokleknout před tím, kdo je hoden vši slávy. I když je to jenom miminko chudých rodičů, i když je vede jenom hvězda.

A je tu Josef. Jestli je někdo v evangeliích symbolem dobrého chlapa, pak je to Josef. Neprávem opomíjen, někdy i vysmíván jako slaboch a bambula. Ale to on přijme k sobě svou těhotnou snoubenku, i když čeká dítě s někým jiným. To dítě přijme za své, přijme ho do své rodiny, dá mu budoucnost. Uvěří snům a andělům, když se mu snaží zvěstovat, aby se nebál udělat to, co je dobré. Svobodně se stane vyhnancem, emigrantem, uprchlíkem. Čtete si o Josefovi v Matoušově evangeliu. A hlavně my, muži, hledejme u něj vzor.

A jsou tu i ta betlémská miminka. Do dvou let věku. Některá ještě neumí mluvit, některá ještě ani nechodí, některá se teprve narodila. Čteme o nich jako o obětech lidské zřůdnosti. Ona ta miminka jsou ale mnohem víc. Tradice je nazývá svědky. Jiný význam slova svědek v řečtině je mučedník. Ano, ta miminka svědčí o tom, že spása se rodí v slzách, že spása ví o bolesti. Právě ta betlémská miminka svědčí o neuvěřitelné ceně a hodnotě Boží záchrany v Kristu Ježíši. To ona už na začátku ukazují k tomu, co to znamená Boží příklon ke světu, k nám lidem. Je to strašná cena, je to strašná hodnota, která nesmí být zmenšena. Křesťanství, které se vyhýbá betlémským obětím, které se vyhýbá všem obětím v tomto světě, se také vyhýbá Ježíšově oběti na kříži. A to už není křesťanství.

Tento strašlivý Vánoční příběh není plný strachu a plný Heroda. Jsou tu také pokorní pohanští mudrcové, je tu dobrý chlap Josef, jsou tu spravedliví svědkové dobra v podobě miminek. A je tu také miminko Ježíš Kristus. Ten který příštích třicet tři let bude svědčit o životě, o tom, že není důležité, kolik let života si nastrádáš, jestli půl roku nebo devadesát let. Důležité je, čím ten život naplníš. Zda dokážeš dát přednost pokoře, důvěře a lásce před mocí a majetkem a spokojeností. Důležité a trvalé je to, co je v souladu se samotným Bohem.

Bratři a sestry. Zkuste, prosím, přijmout i tento tragický rozměr Vánoc, jako povzbuzení k pravému životu. Zkuste přijmout bolest nad utrpením v tomto světě, jako povzbuzení k tomu dobrému, čeho jsme schopni. Čím můžeme díky Bohu tento svět proměňovat. Zkuste přijmout i kříž, jako cestu ke svobodě a k budoucnosti, ve které zvítězí důvěra, naděje a radost.

Pane Ježíši Kriste, ty, který jsi byl hned po narození potřebný, dej nám nezavírat oči před potřebnými tohoto světa. Ty, který jsi byl hned po narození uprchlíkem a emigrantem, dej nám přijímat ty, kteří musí prchat a emigrovat. Ty, který jsi hned po narození svědkem hrůz, dej nám nezavírat oči ale ve víře obstát.
Amen